

Serafijntje

Er waren eens, heel lang geleden, honderden toverfeetjes met ragfijne vleugeltjes. Ze woonden eeuwen lang in een mooi kasteel aan de rand van een drukke stad. Het kasteel lag dichtbij een blauwe zee in een zonnig warm land. Deze feetjes waren heel behulpzaam. Mensen en ook kinderen vroegen hen vaak om raad. Van heinde en ver stopten ze brieven met de meest uiteenlopende vragen in de brievenbus van het kasteel.

Op een dag kregen alle toverfeetjes zomaar uit het niets een blauwe stralenkrans. Ook dinosauriërs, draken, kabouters en elfjes kregen op een dag zomaar uit het niets een stralenkrans. Hiermee konden ze met onmeetbare snelheid door het eindeloze heelal reizen. Ze vonden uiteindelijk allemaal een nieuwe thuishaven op enkele bijzondere planeten. De toverfeetjes ontdekten in een sterrenhoop van duizenden sterren een feeërieke ruimte. Dat werd hun nieuwe woonplek. Ze noemden hem: Hemelrijk. De brievenbus van het kasteel op de Aarde bleef gewoon in gebruik. Enkele toverfeetjes haalden regelmatig de brieven op. Ook van de bijzondere planeten.

De toverfeetjes waren ongeveer even groot als een pasgeboren baby. En zo licht als een veertje. Ze waren muzikaal, creatief en hulpvaardig. Een van de toverfeetjes heette Serafijntje. Alleen dit feetje had tegelijk met de blauwe stralenkrans nog enkele speciale gaven erbij gekregen. Zij alleen kon mensen en dieren een stralenkrans geven. Ze kon zich onzichtbaar maken. En andere onzichtbare gedaanten zien.

Serafijntje werd vanaf dat moment geleidelijk aan bekend als hét toverfeetje van geluk uit Hemelrijk. Want zij kon met deze gaven mensen en dieren vaak helpen bij het oplossen van grote problemen. Serafijntje raakte zodoende bevriend met talrijke bijzondere en gewone levende wezens. Zoals tovenaars, tovenaressen, dinosauriërs, kabouters, elfjes, dieren, mensen enzovoorts.

Serafijntje had lange zwarte haren met enkele korte haarsprietjes op haar voorhoofdje. Ze had blauwe oogjes en altijd blote voetjes. Haar blauwe jurkje had een wit geschulpt kraagje en een jurkzak met een wit geschulpt randje.

Met haar blauwe stralenkrans reisde Serafijntje eeuwenlang door het heelal naar de bijzondere planeten en naar de Aarde. Altijd nieuwsgierig en leergierig. Zichtbaar of onzichtbaar. Daardoor beleefde ze talloze avonturen waaronder deze zeven sprookjes.

Inhoud:

Het Grote Geheim	2
Liselot en Sterretje	30 - 56

Er klonk een zware basstem door het oneindige heelal...

Het Grote Geheim

Er waren eens, heel lang geleden, drie reuzengrote vrienden. Ze bewaarden al heel lang een ongelooflijk groot geheim. Een sprookjesachtig geheim.

Op een nacht gebeurde er iets bijzonders. Serafijntje schoot in haar blauwe stralenkrans door het donkere heelal, waarin miljarden sterren schitterden. Ze was op weg naar Hemelrijk. Opeens kwam er een enorme groene stralenkrans op haar af. Er klonk een zware basstem door het oneindige heelal. 'Hallo Serafijntje!' Het feetje stopte en wierp een blik op de grote gestalte in de groene stralenkrans. 'Ben jij dat, Rinos?' vroeg ze aarzelend. 'Goed geraden Serafijntje. Heb je even tijd voor een praatje?' 'Natuurlijk,' riep het feetje vrolijk terug.

Ze kende Rinos goed. Hij was een tyrannosaurus en leefde heel tevreden te midden van honderden verschillende soorten dinosauriërs op de Smaragd. De Smaragd was een prachtige groene planeet op een magische plek ver weg in het heelal. Miljoenen jaren geleden hadden duizenden dinosauriërs op de Aarde plotseling een groene stralenkrans gekregen. Zomaar uit het niets. De dino's schoten toen met hun stralenkransen het heelal in en kwamen na een lange ontdekkingsreis terecht op de Smaragd. Vanaf het moment dat de gevaarlijke roofdieren op de Smaragd leefden, waren ze goedaardig geworden. Op een dag ontdekte Serafijntje de groene planeet en maakte kennis met de gezellige dinosauriërs. Rinos was de leider van deze bijzondere dieren.

De machtige gestalte stuurde zijn stralenkrans tot vlak naast die van Serafijntje. Het feetje herkende nu meteen de grote kop van Rinos met de vriendelijke ogen. 'Hoe gaat het?' vroeg ze geïnteresseerd. 'Prima... prima,' baste het dier. 'En... eh...' De grote dinosaurus zweeg. Het feetje keek hem verwonderd aan. 'Wat is er Rinos? Vertel het maar.' 'Serafijntje... lang geleden heb ik met mijn vogeldino vrienden, Archie en Jangie, iets gevonden. Iets heel bijzonders. En sprookjesachtig mooi. Het is ons geheim. Maar... wij willen dat geheim gaan delen met mensen van de Aarde. Wij willen...' 'Hé Rinos, je maakt me erg nieuwsgierig,' onderbrak het feetje hem ineens. 'Wat hebben jullie gevonden?' De dinosaurus staarde even naar de twinkellende sterren. 'Serafijntje,' zei hij toen bedachtzaam, 'ik kan ons geheim niet zo goed uitdrukken in woorden. Ik laat je het liever zien.'

Daar vertel ik ook wat wij van plan zijn. Dan wil ik van jou weten of het inderdaad een goed plan is. Wil je ons geheim zien?' Twee sprankelende ogen keken Rinos aan. 'Jazeker!' riep Serafijntje enthousiast. 'Kom mee,' baste de dino.

Na een lange reis zag Serafijntje met stijgende verbazing wat de drie vrienden hadden gevonden. Ze vloog een stukje alleen rond... en slaakte een diepe zucht van bewondering. 'Wow! Ik begrijp waarom de dinovrienden hun geheim met mensen willen delen,' mompelde ze in zichzelf. Het feetje vloog naar de tyrannosaurus. Hij stond in een bloemenveld op haar te wachten. 'Ongelooflijk Rinos,' riep ze enthousiast uit, 'jullie geheim is inderdaad sprookjesachtig mooi.' De dino glimlachte blij en vertelde het vriendenplan. 'En Serafijntje?' vroeg hij uiteindelijk. 'Wat vind je ervan?' 'Geweldig Rinos, natuurlijk wil ik jullie graag helpen. Wat moet ik doen?' Dat kreeg het feetje in geuren en kleuren te horen. Uiteindelijk bromde de dino: 'Serafijntje... alles is nog geheim. Vertel het dus aan niemand.' Dat beloofde het feetje. Ze namen afscheid. Rinos schoot in zijn groene stralenkrans naar de Smaragd. En Serafijntje in haar blauwe stralenkransje naar Hemelrijk.

In een van de feeërieke ruimtes van Hemelrijk maakte Serafijntje een gezellig praatje met een tiental toverfeetjes. Hierna ging ze weer op reis. Met onmeetbare snelheid schoot ze door de ruimte. Aangekomen boven de Aarde, ademde ze haar stralenkransje in en maakte zich onzichtbaar. Ze vloog naar beneden en zweefde even later tussen honderden soldaten. Deze dappere mannen hadden maandenlang gevochten voor hun land. Ineens was de oorlog afgelopen. Iedereen wilde tegelijk naar huis. De soldaten hadden haast om weg te komen. Ze schreeuwden, duwden, sprongen op hun paarden en draafden weg.

Te midden van dit vreselijke tumult zocht het onzichtbare feetje naar een jonge soldaat. Met zwarte krullen, een gouden zwaard en een prachtig wit paard. Het duurde lang, maar eindelijk... eindelijk zag ze een jonge soldaat met zwarte krullen. Hij stond naast een wit paard. Op het voorhoofd van het witte rijdier schitterde een gouden sieraad met een mooie rode edelsteen. Het gouden zwaard zat in een gouden schede. De schede was belegd met drie rode edelstenen. De jongeman klom op zijn paard en riep enkele afscheidswoorden naar zijn kameraden. Hij klopte het paard op de hals. 'Regenboog,' mompelde hij, 'wij gaan gauw naar huis.'

Serafijntje bekeek de kleding van de soldaat. Hij droeg een wijnrode bloes. Daarop stond een familiewapen. Een paardenhoofd met wapperende manen en een rand van gouden sterretjes. 'Jaaa!' jubelde Serafijntje zachtjes. 'Ik heb de juiste jongeman gevonden. Dit is prins Jon van de Paardenvallei. En zijn paard heet Regenboog. Tot nu toe klopt alles wat Rinos verteld heeft.' Het onzichtbare feetje zuchtte opgelucht. 'Mooi,' mompelde ze, 'ik kan nu verder gaan met het plan van Rinos, Archie en Jangie.' Ineens viel haar oog op een diepe bloedende snee in de arm van de prins. 'Oei, die wond ziet er niet zo mooi uit. Die moet zo spoedig mogelijk verzorgd worden.'

Serafijntje zweefde naar de handen van de jongeman. Daarmee hield hij de paardenteugel vast. Het onzichtbare feetje trok nu heel... heel zachtjes aan de teugel. Daardoor stuurde ze het paard in de richting, die Rinos haar verteld had. De prins was vermoeid van de maandenlange strijd. Zodoende merkte hij niet dat ze de verkeerde kant opgingen. Urenlang reed hij over stoffige zandwegen. Zonder eten en zonder drinken. Op een gegeven moment hinnikte het paard van honger en dorst. 'Rustig maar, jongen,' mompelde de soldaat en klopte het dier geruststellend op de hals. Hij mopperde echter zachtjes: 'Verdorie! We zijn verdwaald. Ik moet zo snel mogelijk een huis of een herberg vinden.'

Het onzichtbare feetje stuurde het tweetal naar een heel mooi onderdak. Op een gegeven moment rook de jongeman een zoete geur. Hij keek om zich heen en zag een prachtige tuin. Het pad kronkelde door een grasveld. Overal stonden grote struiken boordevol met bloeiende rozen. 'Wat een heerlijke geur,' zei de prins tegen Regenboog. 'Hier moet ergens een huis zijn, waar we kunnen eten, drinken en slapen.' Het dorstige paard hinnikte blij en sjokte verder. Plotseling doemde er een kasteel voor hun ogen op. Met vier hoge torens. Op een lage toren wapperde een kleurige vlag. Op het doek waren vijf rozen in de vorm van een krans afgebeeld. Elke roos had een andere kleur. Rood, rose, geel, oranje en paars. 'Dat klopt alweer,' mompelde onzichtbare Serafijntje in zichzelf. 'Rinos heeft alles nauwkeurig omschreven. We zijn bij het Rozenkasteel. Hier wonen koning George, koningin Victoria en hun drie kinderen.'

De soldaat klopte hard op de kasteelpoort. Even later ging de poort open. In de opening stond een meisje met dansende goudblonde krullen. Haar glimlachende mond viel open van verbazing. Ze verwachtte namelijk de

lakei met een brief van haar allerbeste vriendin. De jongedame staarde verbluft naar de jongeman met de zwarte krullen... naar de schaafwonden in zijn gezicht... naar de bloederige wond in zijn arm... naar de kostbare kleding, die vuil en kapot was... naar het zwaard in de gouden schede met de rode edelstenen... en naar het mooie witte paard. 'Wie... wie bent U?' vroeg ze tenslotte. De soldaat was moe en bezweet, maar hij klaarde snel op bij het zien van dit mooie meisje. Hij maakte een lichte buiging. 'Ik ben prins Jon van de Paardenvallei. Ik heb maandenlang gevochten in de oorlog. Nu ben ik op weg naar huis. Helaas ben ik verdwaald. Kunnen wij hier overnachten? En wat te eten krijgen?' Jon keek het meisje vragend aan. Haar verbijstering was als sneeuw voor de zon verdwenen. Met een vrolijke blik in de ogen antwoordde ze: 'Ja hoor, jullie kunnen hier logeren. Welkom Jon... welkom op het Rozenkasteel... kom binnen.' Jon wees naar zijn dorstige en hongerige rijdier. 'Maak je geen zorgen,' zei het meisje, 'de stalknechten zorgen heel goed voor je paard. Overigens, ik ben Anne Rose.'

De jongedame nam Jon mee naar een tuinkamer. Daar zat een familie gezellig bij elkaar. Onzichtbare Serafijntje zweefde naar een stapel boeken en ging er bovenop zitten. Op die plek kon ze alle gesprekken goed horen. 'Hallo allemaal,' riep Anne Rose, 'we hebben een gast. Dit is prins Jon van de Paardenvallei. Hij heeft maandenlang gevochten in de oorlog.' De jongeman maakte weer een lichte buiging en mompelde een groet. Anne Rose stelde haar familie voor en Jon gaf op zijn beurt iedereen een hand. 'Dit is mijn vader, koning George. Dit is mijn moeder, koningin Victoria. Op de bank zit mijn zusje Lizzie. Ze is vorige week dertien jaar geworden. Naast haar zit mijn broertje Georgie. Hij is al tien jaar en een echte hondenvriend.' Anne Rose wees naar twee kwispelende honden bij de tuindeuren. 'En ik ben bijna zeventien jaar.' Met een blos op haar wangen babbelde ze onverstoorbaar verder. 'Bij het raam zit oom Bertram. Hij weet alles over het heelal, de sterren en de planeten. Daar schrijft hij dikke boeken over. En...'

'Anne Rose... hou eens even je mond,' bromde haar vader, 'ik wil ook iets zeggen. Beste Jon, ga zitten en vertel eens wat over je familie.' Koningin Victoria keek echter bezorgd naar de diepe bloederige snee in de arm van de soldaat. 'Nee George,' zei ze kordaat tegen haar man, 'ik ga eerst die wond verzorgen. Daarna kan Jon zich wassen en schone kleren aantrekken. Tijdens het avondeten is er tijd genoeg om met elkaar te praten.' De koning knikte begrijpend en las tevreden verder in zijn boek.